

[Socialministeren.]

økonomisk ikke betyder særdeles meget for Staten; vi ved jo, at de for Kommunerne, der skal arbejde med disse forskellige Fradragsregler for Invalidere og blinde, giver meget og indviklet Arbejde. Der ligger altsaa ikke i mit Standpunkt her en Afvisning for altid af Kravet om Ændring i eller eventuelt Fjernelse af Fradragsreglerne. Mit Standpunkt vil til sin Tid være afhængigt af, hvor mange Penge det vil koste at ophæve Fradragsreglerne, eller om det vil vise sig at være rimeligt at mildne dem paa afgørende Maade, hvis dette kan gøres, uden at det kommer til at koste alt for meget.

Ordnningen om Frikørsel er blevet tiltraadt af Udvalget, og jeg kan kun udtale min Tilfredshed med, at der er opnaaet Enighed derom, fordi vi baade i Ministeriet og ogsaa i det af Ministeriet nedsatte Udvalg har været enige om, at det i og for sig var en Retfærdighedshandling. Sagen var udskudt af Hensyn til den Ordning af de mellemkommunale Skatteudligningsforslag, der var under Udarbejdelse; nu er Udvalget imidlertid enstemmigt gaaet ind for, at man skulde ordne det Spørgsmaal allerede nu, og dette har jeg meget vel kunnet tiltræde.

Jeg maa i øvrigt anbefale dette høje Ting at stemme for de Ændringsforslag, som Udvalgsflertallet har stillet med Tilslutning af Ministeren, og at stemme imod de af Mindretallet stillede Ændringsforslag.

Jeg vil gerne gøre en Bemærkning til et enkelt af de Forslag, som Det konservative Folkepartis Repræsentanter i Udvalget har stillet, nemlig Forslaget om allerede nu at gennemføre en delvis Moderskabsbeskyttelse ved Lovgivning. Jeg kan huske for blot et Aar tilbage, hvordan jeg Gang paa Gang, naar jeg, ogsaa den Gang som Minister, stillede forskellige Forslag, næsten ved hvert eneste Forslags Fremsættelse netop fra Det konservative Folkeparti blev mødt med den Indvending: Ingen stykkevis Reformer, maa vi bede om samlede Planer! Saa synes jeg, man i hvert Fald kunde være saa konsekvent, at man opretholdt det Standpunkt i det mindste et Aar; det er dog vist saa lidt, som man kan forlange. Det vil efter min bedste Overbevisning være urimeligt at begynde en stykkevis Reformer paa et Omraade, hvor Befolkningsskommissionen sidder og arbejder, nu, hvor endnu ingen af os ved, hvor mange Penge der skal til for at gennemføre de Krav, som Befolkningsskommissionen maatte stille til Regering og Rigsdag. Alle Partier maa være interesserede i at vente, til vi har Kommis-

sionens Betænkning, for efter en samlet Overvejelse at kunne gennemføre det, som der er Raad til, det, som der er Rimelighed i at gennemføre, og saa at gennemføre det saadan, at vi ikke paa enkelte Punkter kommer forud for Udviklingen. Alene af den Grund kan jeg ikke tiltræde dette Ændringsforslag.

Men saa har der i øvrigt været fremsat en Række andre, navnlig jo politiske, Bemærkninger. Det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen gik meget stærkt imod at nedsætte Aldersgrænsen til 60 Aar og hævdede, at det var en Udvidelse af Understøttelsesomraadet, som var upaakrævet, og at det i Virkeligheden vilde betyde, at man løftede 5 Aargange af Befolkningen ud af Produktionen. Det ærede Medlem ved jo meget vel, naar han griber i sin egen Barm, at der er adskillig Overdrivelse i dette. Der er ingen, der vil tvinge et Menneske til at høre op med at arbejde, fordi den paagældende er 60 Aar. Der er ingen 60-aarig virkelig arbejdsdygtig, som har Arbejde, der vil søge Aldersrenten; jeg er sikker paa, at det ærede Medlem og jeg er fuldkommen enige om, at Rentens Størrelse lokker ikke en Mand, der staar i et Arbejde, hvorved han paa ordentlig Maade kan forsørge sig selv og sin Familie, til at søge Aldersrenten. Tværtimod, Rentens Størrelse vil, netop fordi den er lavest for dem, der søger den ved 60 Aars Alderen, ligesom hidtil, hvor vi har haft de forskellige Grader, med stigende Rente, jo længere man ventede med at søge den, i Fremtiden virke nøjagtigt som hidtil, saaledes at Folk ikke søger Renten, før de er nødt til det. Men det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen ved ogsaa, at vi har haft Aar med meget daarlige Konjunkturer under den nugældende Aldersrentelov, hvor man først kan opnaa Renten ved 65 Aars Alderen, hvor der netop paa Grund af Konjunkturerne har været en meget stærk Tilgang af Aldersrentenydere; men det har jo heller ikke været anderledes, end at naar Konjunkturerne skiftede og en Mand, der var over 65, var i Stand til at skaffe sig Arbejde, saa gjorde han det i Stedet for at blive ved at gaa paa Aldersrente. Det ved det ærede Medlem lige saa godt som jeg, og anderledes vil det heller ikke blive efter den Udvidelse, der foreslaas i det her foreliggende Lovforslag.

Det er givet, at i en Periode som den, vi gennemlever nu, hvor vi er oppe paa en permanent Arbejdsløshed af meget betydeligt Omfang, hvor mangfoldige Virksomheder nægter at genantage eller nyantage Arbejdskraft, der er et halvt Hundrede Aar